

Sygn. akt V CSK 426/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Z. P.

przeciwko B. D.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego we [...]

z dnia 28 stycznia 2016 r., sygn. akt [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

We wniosku skarżący ograniczył się do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy naruszył art. 378 i 382 k.p.c. „poprzez nierozpoznanie przez Sąd Apelacyjny wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych przez adw. W.J. w środku odwoławczym i tym samym dokonanie nieprawidłowej kontroli apelacyjnej przez Sąd Apelacyjny”. Pomijając brak precyzji tego sformułowania i przyjmując, że zarzut dotyczy naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 378 i 382 k.p.c. stwierdzić trzeba, iż skarżący powinien wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego wyroku uchybienia w zakresie stosowania prawa miały kwalifikowany charakter i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty *prima facie* (por. m.in. postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). W uzasadnieniu wniosku skarżący nie przytoczył żadnych argumentów jurydycznych świadczących o takich okolicznościach. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń.

Wskazywane przez skarżącego, jako podstawa nieważności postępowania, pozbawienie możliwości obrony praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy strona na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej nie mogła brać udziału w postępowaniu lub w jego istotnej części. Pozbawienie to musi w sposób bezwzględny wyłączać możliwość obrony, chociaż nie można go utożsamiać z całkowitym wyłączeniem strony od udziału w postępowaniu. Zgodnie z dominującym poglądem judykatury, przyczyny pozbawienia strony możliwości obrony praw nie obejmują decyzji procesowych sądu dotyczących postępowania dowodowego, w tym odmowy przeprowadzenia zawnioskowanego dowodu lub jego pominięcia lub braku decyzji w tym przedmiocie. Nie jest także istotne, czy nastąpiło to w wyniku przyjęcia, że dane dowody nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, czy w wyniku naruszenia przepisów postępowania (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2015 r., II PK 189/14, M. Pr. z 2015 r., nr 9, poz. 450 i orzeczenia w nim powołane, z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 637/14, nie publ., postanowienie z dnia 20 maja 2016 r., II CZ 29/16, nie publ.). Skarżący ponadto wiąże ten zarzut nie z pozbawieniem jego praw do obrony ale z pozbawieniem jego pełnomocnika prawa do obrony interesów klienta, co nie jest objęte dyspozycją art. 379 pkt 5 k.p.c. i czyni zarzut nieskutecznym.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek pozwanego o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.